

Eroterična pisma.

Pismo XX.

Ljubljana, v marcu 1924

Duša

1: Nadaljevanje:

Oblika telesa n. pr. ki je telesna kvaliteta, obstoji toliko časa, dokler telo, nasprotno pa duh. g. l. nje, spomin, duh itd. ne obstojajo več v tem telesu, čeravno se obstoja mrtvo telo.

Kvalitete telesa so vidne, one žara, h. kor, duh itd. pa ne. Toliko knjig so re spisali materialisti, ali toliko korajže pa vendar niso še pridobili, da bi pojasnili, kako po njih nauku nastaja duša iz njihovih čtetvero prvin.

Ako sklepamo na bitnost prvine, radi tega, ker jo raznavamo, moramo tudi sklo

pati, da se ta rarnava vzpenja nad njo.
Kositelj telesnega sveta je rarnava in
ne pivina!

Lastna narava rarnave je pa ravno duša.
Duša je torej neodvisna od telesa in, ker je
rarnava enotnost narave, je ona večna.

Rarnava je tudi mogoča, ko telo leži ne-
premično, kakor v spanju, ko vendar tudi rarna-
vamo!

Kakšne narave je pa duša? Je-li ona
morda računska bitnost? Ne! Duša ne nastaj-
ja, ona je večna duhovnost. Duša /: živa: / je
najvišji in nespremenljivi Brahman sam, Atman.
Namembe, upadhi, ali organi rarnave jo raku-
vajo, da jo ne spornamo in ne obijemo ž njo,
in pokazé se nam kot razgubljena osebna duša.
Ti so: telo, čutila, prana, manas, buddhi, su-
nanji svet in čutenje.

Stvarina duše je zato dordeuna, ker
jo določajo ti upadhi. In vse minljivo in
nastajajoče je razpadeno pri duši le ono

upadkijo.

Organi duše so pa potrebni, oni so vrata, skori katere sprejema duh razne čutne vtise. Svetovno narisanje je dvojno: notran nanja in zunanja. Čisto je pri vsek verak. Vera njanosti je ta, ki sporna množino duš kot naviderno. Taki imed nas je nedeljen Brahman sam in kot tak večn in nespremenljiv, vsemogočen in vseveden. On v penici ne uživa in ne trpi, on samo spoznava. Duša v nas je le opazovalec, ki se ne vmešava v naviderna početja upadkih.

Čakor vidimo mase v vodi pomnožen in wakega kot celoto, v penici je pa le je eden sam, isto vidi seveden, namesto sebe samega brez drugega Brahmana - množino. Množino vidi v enem Bogu: jvara:/. Ta je v službi odpuščanja. Množino vidi tudi v enem svetlu. In ta svet je prostor odpuščanja. Množino vidi tudi v enem svetlu še v posameznih, po sterilu do ločenih osebnih duš. Te duše se rodijo ter v vsakem življenju delujejo, kar so si v prejšnje račtale

potom delovanja /: rastu in hrude:/. One se rodijo
potom semena, ko se združi po smrti nečisto in
dušo.

Kakor rečeno je vsaka duša v res-
nici vsevedni in vsemočini Atman ali Brahman
sam. Ona pa se tega neaveda, ker ji manjka
še pravo spoznanje njenega samega /: Atman: /.

Proč temu je nevednost /: avidya: /, ki se nam
prikazuje ali subjektivno in pomanjkljivo zmerno-
stjo spoznanja, ali objektivno in pomanjkljivim
spoznanjem.

V prvem slučaju primerjaj dušo s
slepcom, ki radobi vid potom zdavila milosti,
v drugem so pa upadliji, ki rākrivajo božan-
stveno naravo, kakor rākriva pepel in les ogenj.

: Konce: /

Lui iz Himavata.Človeku onkraj morja.

Dnevi prarnika so minirali. Ka-
hanara je celi čns prarnoranjja učil, bodril
in svaril, obenem pa je svoje mlajši priprav-
ljal na bodoče naloge.

Nekega popoldneva je rekel skranim
ludem:

„Bratje in sestre! Valovje Halzjuga^{x)}
je razburkano in poplavlja zemljo. Pogledat
sem v bodočnost in videl, velikansko gorje, ki
bo padlo na ilovščino. Človek onkraj morja je
namreč porabil na svoj božanski svrhu in je
postal rival. Človek onkraj morja je postal
slabši, kakor je rival. ^{se} Dverina ne more med
vojim rodom, dočim. Ta ilovščina davi lastne šibkej-
še brate. Rival se hrani same v lotiko, kolikor

x) Halzjuga, sedanja čna ilovščina.

neobhodno potrebuje ra svoj obstanek, ta ilo-
vek pa neprenehoma hlata rivalske lešine in
pije omamljive pijače do onemoglosti. Rival se
rdurjuje le v po prirodi določenem času, ta
človek pa se v svoji strasti valja noč in dan
v mlakurah demoralizacije. In čujte, ta usmi-
ljeni vreden človek hoče postati gospodar zemlje!

Prišla bo, kar mora priti! Človek
okraj morja si s svojim brezmejnim egoizmom
pripravlja pogin. Njegove pokrajine bo radela
katastrofa, podobna katastrofi Atlantide. Kar
je pustil meč s svojimi spremljevalci, to bodo
razorale kozmične sile.

Bratje in sestre, pojdite domov! Ube-
dite potrebno, da vas bodoči dogodki ne najde-
jo nepripravljene. Valovje klonske Kalijuge
bo pluskalo do vas, vi pa se ravedajte svojega
božanstva in ni sile, da bi vam škodovati
mogla. Ravedajte se, da nosite v sebi Boga.!"

Ko so ljudje odšli, je mojster zbral
svoje mlajše in je rekel:

„Dragi, ločiti se moramo! Pojdite na
rapad in pripravljajte pot Učloveku, ki pri-
de ob svoji uri. Poučite raslepljene brate, da je
le v Guberni odklečenje, drugod ga ni. Ščitite
naše somišljenike ter r. njihovi tolarite nesrečne
in branite preganjane. Kjer bodete vi, tam bom
jaz; in kjer bom jaz, tam bo tudi Brahma!
Miri r. nami!“

Še je Mahanara izgovoril radnje bes-
ede, je njegova postava račla medleti. Obri-
si njegovega trupla so postajali bolj in bolj ne-
jasni ter se je naposled dematerializiral po-
polnoma. Šipno je bil povsod in nikjer, ker
se je združil r. vesoljstvom v eno celoto.

Tesno je odšel, a se vrne. In takrat
bodemo vzkliknili: „Evo, Učlovek prihaja!“

Prečanje.

Na cerkvenem pragu sta se srečala dva človeka: prvega so nesli k krstu, drugega od poslednjega blagoslova v jamo. Nimit je prišel popotnik in je rekel navzočim:

„Ljudje božji, ali ste videli? Prečala sta se življenje in smrt... Prvi iz astralne sfere v materijo, drugi iz materije na astralno sfero. Ah, rojstvo in smrt, smrt in rojstvo, druga drugi sledenji postaji v življenju človeške duše. Amen.“

Ljudje so popotnika razumeli mo-
liti: decim je župnik prvalet vročnik, da kri-
vostica vkujejo v železi. Prijeti so ga in vrg-
li v ječo, pozneje pa se ga razli v klavnico.

„Indaja Teorofska družba v Ljubljani“
Tajništvo: Primška c. št. 18/I.